

"-НЕТ, ЧЕРТ ВОЗЬМИ!"

"Прелестно, пожалуйста!"

"Нет!"

"Ну и пошёл ты, я пойду и спрошу себя".

Эта маленькая девочка с каждым днём становится всё более и более общительной. Винсент горбатился в ожесточении. Он просто попросил ее пойти и поспрашивать по рынку, где найти материалы.

Было бы гораздо менее подозрительно, если бы маленькая девочка пошла просить серу, фосфор и другие опасные химические вещества.

Ну, после того, как он поспрашивал, ему пришлось сдаться. Самое большее, что он мог получить, это немного угля. Этот мир еще даже не начал паровую революцию. Широкое распространение магии уменьшило множество инноваций, не говоря уже о частых войнах, в которых разводится сильная добыча на слабой культуре. Исследовательской работы практически не было.

Их приняли в Огненные Рыцари. Капитан и вице-капитан были довольно уникальной группой. Пока у них была только одна работа, и это была подготовка к армейской встрече.

Таким образом, накопление сил было самым важным на данный момент. Хороший поджигатель готовится. Похоже, ему придется импровизировать и экспериментировать с родными элементами этого мира, чтобы найти лучшую взрывчатку.

"Поехали, Кейт. Мы пойдем искать место, чтобы поэкспериментировать со всеми кристаллами, которые мы собрали в награбленном. Если я прав, то здесь будет гораздо больше тепла".

"Да, я присоединюсь к вам", - ответила Лилит. "Не похоже, что у меня есть большой выбор".

"Ну, пока тайное посещение людей в их домах займет слишком много времени. Нам нужно будет напрямую подготовиться к большому шоу на армейском собрании."

"Волшебные артефакты в этом мире чрезвычайно низки, и все артисты, кажется, бежали к эльфам, чтобы спастись от войны. Таким образом, кажется, что мы также должны импровизировать и построить свои собственные устройства на предстоящее время. Пришло время вооружиться".

"Я не знал, что у тебя есть такие навыки?"

"Я не знаю... но я знаю кое-кого, кто знает. Все, что нам нужно сделать, это ждать сигнала."

Мартин был в трансе с тех пор, как вернулся в гостиницу. Он не знал, что и как обрабатывать ситуацию. Буквально несколько недель назад он видел, как все ушли в пепел, теперь, по крайней мере, двое из них, самые важные из них, по крайней мере, мы все еще живы.

Мартин был счастлив. Да, он был взволнован тем, что увидит их снова. Однако он уже не был уверен, чего хочет. Очевидно, у него была миссия убить повелителя демонов.

Теперь он уже не знал, важно ли что-то из этого. То, что было необходимо, чтобы встретиться и все прояснить.

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...] [...] [...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...] [...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...] [...] [...]

[...]

[...]

[...]

<http://tl.rulate.ru/book/38928/893670>